

over zeggen zou. Dat stemde me gerust, want ik was banger voor woorden en verwijten dan voor m'n slechte daad. — Maar Daav was heel anders. Toen ik met m'n vriendin bij z'n bed stond, viel me plotseling de onschuld van z'n gekrulde haar, zijn rond hoofdje, zijn bruine oogen zoo pijnlijk op, dat ik weg wilde rennen. Ik dacht aan zijn verwondering over *het vrijende paar van 't Oosterpark*. Hij zat rechtop in zijn bed, gaf Suzanne z'n warme handje en lachte haar toe. Zij kustte hem op z'n hoofd, en zei wat luid: „Wat een schat van een kind. Dat heb je goed gemaakt, ouwe jongen.” En ze legde haar arm om m'n rug en haar hoofd bracht ze bij het mijne. Waarom ze dat deed? Verteedering, een beetje spot misschien. Of voelde ze zich moeder en had ze m'n vrouw willen zijn? Bijna zei ik: „Laat dat.” Ik mompelde echter maar woorden die ze niet verstond. Alsof ik 't uit verstrooidheid deed, maakte ik haar arm van mijn middel los. Ik wilde niet dat mijn kind zijn vader verliefd met een vrouw zou zien stoeien. „God beware een kind ervoor dat zijn eigen vader hem in 't verliefde plezierleven inwijdt.”

Suzanne keek me eens aan. Op dit oogenblik werd haar ziel droog en stierf onze verhouding. Ik besepte er toen iets van. En ik zei tot mezelf, al was ik heel droevig: „Dat moet je voor je kinderen over hebben, je bent toch al te ver gegaan.”

Nog drie weken wel zagen we elkaar dagelijks, maar Suzanne werd hoe langer hoe koeler, hoe teruggetrokkener. Ik had niet kunnen vermoeden, dat een levensblijve, goedige, brutale brunette, als zij, zoo streng, zoo teruggetrokken kon handelen. Er kwam een avond dat ik als zoovele avonden voor de deur van haar kleedkamer op haar wachtte. In mijn hand droeg ik weer een geurende bouquet, maar och hoe verlept, hoe doodsch waren die bloemen die ik droeg zonder blijheid, in een hand zonder geloof. Onder het naar huis gaan zei ze tegen me: „Je hebt nooit van me gehouden en ik kan 't nu ook niet meer.”

Dien avond ging ik niet naar haar kamer. Met gebogen hoofd, heel bedroefd, liep ik naar huis, verzinkend in een melancholie die reeds de eerste kleur der tevredenheid aannam. Ik was een oude man geworden voor m'n kinderen.

II

Nu ik tot zoover met mijn relaas gekomen ben, weet ik dat ik toch niet ben gaan schrijven om mijn vrienden en de vreemden die dit lezen zullen te vertellen van de *verwondering* des menschen. Niet om tot klaarheid te geraken, schrijf ik dit verhaal. En ook niet,